

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 45/2018-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. januára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného advokátom JUDr. Mariánom Ševčíkom, CSc., Nezábudková 22, Bratislava, vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV sp. zn. 13 P 175/2015 z 10. marca 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 20 CoP 68/2016 z 29. marca 2017 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. novembra 2017 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných

práv a slobôd (ďalej len „listina“) v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 P 175/2015 z 10. marca 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 20 CoP 68/2016 z 29. marca 2017 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že [REDAKOVANÉ] (ďalej len „navrhovateľka“) podala 4. marca 2015 okresnému súdu návrh na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k v tom čase maloletej [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „dcéra“).

Okresný súd rozhodol napadnutým rozsudkom z 10. marca 2016 tak, že sťažovateľa ako otca [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] zaviazal platiť na jej výživu 180 € mesačne od 4. marca 2015 vždy do 15. dňa v mesiaci vopred navrhovateľke a od 6. marca 2016 do 15. dňa v mesiaci vopred dcére. Vo zvyšnej časti návrh zamietol.

Proti rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd napadnutým rozsudkom z 29. marca 2017 tak, že rozsudok okresného súdu potvrdil.

Sťažovateľ v prvom rade poukazuje na to, že v čase podania návrhu bola jeho dcéra maloletá. Vzhľadom na to, že v priebehu konania sa stala plnoletou, mal okresný súd konanie zastaviť, „*nakolko podaná žaloba sa stala nedôvodnou v celom rozsahu. Už plnoletá dcéra mohla podať žalobu na súd o určenie povinnosti platiť výživné pre plnoletú osobu zo strany sťažovateľa, čo sa však nestalo. Porušovateľ v 1/ rade vo veci konal ďalej aj keď mal vedomosť o uvedenej procesnej prekážke, pričom vo veci samej rozhodol rozsudkom, predmetom ktorého bolo určenie výživného pre plnoletú osobu. V rámci prvostupňového konania nedošlo zo strany porušovateľa v 1/ rade k pripusteniu zmeny účastníkov konania ani k pribratiu už v tom čase plnoletej dcéry sťažovateľa ako plnohodnotnej žalobkyne namiesto jej matky. Poukazujeme na zmätočnosť v konaní pred porušovateľom v 1/ rade, keď v rámci prvostupňového konania sa v tom čase ešte*

neplnoletá dcéra sťažovateľa pripojila k návrhu matky, zrejme k žalobe zo dňa 04. 03. 2015, pričom porušovateľ v 1/ rade v danom prípade vyhodnotil uvedený úkon v tom čase ešte neplnoletej dcéry sťažovateľa ako plnohodnotný vstup dcéry sťažovateľa do konania ako žalobkyne, čo je v danom prípade v rozpore so zákonom. Dcéra sťažovateľa v čase, keď ešte nenadobudla plnoletosť, teda do dňa 06. 03. 2016 nemohla vystupovať ako žalobkyňa a nemohla podávať žiadne procesné návrhy. Preto má sťažovateľ za to, že porušovateľ v 1/ rade sa riadne nevysporiadal so skutočnosťou nadobudnutia plnoletosti dcéry sťažovateľa v priebehu konania vo veci samej...“.

Sťažovateľ ďalej namieta, že okresný súd nedostatočne zistil skutkový stav veci, keď sa pri rozhodovaní uspokojil s potvrdením o návšteve školy, ktoré predložila navrhovateľka ako prílohu k návrhu. V následnom konaní – predovšetkým po nadobudnutí plnoletosti jeho dcéry – okresný súd aktuálne potvrdenie o návšteve školy od dcéry prípadne od navrhovateľky nežiadal.

Sťažovateľ tiež namieta, že krajský súd pri rozhodovaní o odvolaní mal nariadiť pojednávanie, keďže „*prvostupňové konanie vykazovalo zrejme pochybenie zo strany súdu. Sťažovateľ má za to, že bolo potrebné doplniť resp. opakovať vykonané dokazovanie pred prvostupňovým súdom a tým, že odvolací súd nenariadil vo veci pojednávanie prakticky znemožnil nápravu nezákonného rozhodnutia porušovateľa v 1/ rade.*“.

Sťažovateľ poukazuje na to, že napadnutý rozsudok krajského súdu „*obsahuje neurčitý výrok o trovách konania*“. Následne sťažovateľ uvádza:

„Z odôvodnenia rozsudku porušovateľa v 2/ rade vyplýva, že aj napriek absencii relevantného dôkazu o návšteve školy zo strany dcéry sťažovateľa konštatoval skutočnosť, že dcéra navštevuje strednú školu. Ďalej sa porušovateľ v 2/ rade odvoláva na to, že výška prvostupňovým súdom stanoveného mesačného výživného bola stanovená primerane, s prihliadnutím na výdavky plnoletej, ako aj s prihliadnutím na príjem otca, pričom sťažovateľ poukazuje na to, že porušovateľ v 2/ rade vôbec nevezal na zreteľ skutočnosti uvedené v podanom odvolaní a to, že uhrádza výdavky dcéry spojené s bývaním a iné, pričom je tu zjavný nepomer medzi tým akým dielom sa o výživu dcéry podieľa sťažovateľ

a jej matka. Porušovateľ v 2/ rade v súvislosti s príjmom sťažovateľa neskúmal jeho reálny príjem, pričom vychádzal len z tvrdenia samotného sťažovateľa, ktorý uviedol, že je schopný zarobiť mesačne až 1.000 eur, pričom uvedené nie je relevantné ako základ, pre výpočet výživného, nakoľko ide o podnikateľa a v podnikaní nie je možné s istotou tvrdiť, že deklarovaný príjem bude sťažovateľ dosahovať permanentne každý nasledujúci mesiac.“

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo sťažovateľa... na súdnu ochranu zaručené čl. 1 ods. 1. čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn.: 13 P/175/2015-146 zo dňa 10. 03. 2016 a rozsudkom Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 20 CoP/68/2016-166 zo dňa 29. 03. 2017, porušené bolo.

2. Zrušuje sa rozsudok Okresného súdu Bratislava IV. sp. zn.: 13 P/175/2015-146 zo dňa 10. 03. 2016 a rozsudok Krajského súdu Bratislava sp. zn.: 20 CoP/68/2016-166 zo dňa 29. 03. 2017 a vec sa vracia Okresnému súdu Bratislava IV. na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva primerané finančné zadostučinenie podľa ustálenej rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky.

4. Sťažovateľovi sa priznáva náhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd Bratislava povinný vyplatiť k rukám právneho zástupcu... Celkovo... 303,68 eur.“

Návrh na priznanie primeraného finančného zadostučinenia sťažovateľ osobitne neodôvodňuje.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje predovšetkým vo viazanosti petitom návrhu na začatie konania, teda tou časťou sťažnosti (v konaní podľa čl. 127 ústavy), v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na uvedené môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označil za porušovateľa svojich práv (m. m. IV. ÚS 415/09, IV. ÚS 355/09, II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05).

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že tvrdenia o porušení iných ustanovení ústavy (alebo medzinárodnej zmluvy), ktoré sťažovateľ uvádza v texte sťažnosti mimo petitu, je potrebné považovať iba za súčasť argumentácie sťažovateľa (III. ÚS 149/04, II. ÚS 65/07, IV. ÚS 279/07, II. ÚS 665/2014).

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ namieta aj porušenie základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv

a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), pričom namietané porušenie týchto práv nezahrnul do petitu sťažnosti.

Vychádzajúc z uvedených záverov ústavný súd nerozhodoval o namietanom porušení základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom okresného súdu a napadnutým rozsudkom krajského súdu, keďže túto námietku považoval za súčasť argumentácie sťažovateľa.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu

Špecifickosť sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy spočíva okrem iného aj v tom, že k jej podaniu môže zásadne dôjsť až subsidiárne. Zmysel a účel zásady subsidiarity vyplýva aj z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani z povahy veci nemôže byť iba úlohou ústavného súdu, ale je takisto úlohou všetkých orgánov verejnej moci, v tom rámci predovšetkým všeobecného súdnictva. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti inštitucionálny mechanizmus, ktorý nastupuje až v prípade zlyhania všetkých ostatných do úvahy prichádzajúcich orgánov verejnej moci.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom okresného súdu ústavný súd poukazuje na princíp subsidiarity ustanovený v čl. 127 ods. 1 ústavy, z ktorého vyplýva, že právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Ústavný súd preto konštatuje, že nemá právomoc preskúmať napadnutý rozsudok okresného súdu, pretože ho preskúmal krajský súd na základe odvolania sťažovateľa.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní preskúmal tú časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy napadnutým rozsudkom krajského súdu z hľadiska toho, či ju nemožno považovať za zjavne neopodstatnenú.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko

odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd ako odvolací súd v odôvodnení napadnutého rozsudku z 29. marca 2017, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu, poukázal na odvolaciu argumentáciu sťažovateľa a uviedol, že navrhovateľka a dcéra sa k odvolaniu sťažovateľa nevyjadrili. Uviedol tiež všeobecné zákonné východiská pri určovaní výživného rodičov voči ich deťom a následne na doplnenie správnosti rozsudku okresného súdu uviedol tieto právne závery:

„15. V prejednávanej veci sa súd prvej inštancie, vykonal podrobné dokazovanie, t. j. zisťovanie pomerov na strane plnoletej [REDAKOVANÉ], ako aj na strane jej rodičov. Z tohto dokazovania vyvodil správne skutkové závery a následne správne právne závery, s ktorými sa stotožňuje aj odvolací súd. Odvolací súd na spresnenie uvádza, že plnoletá [REDAKOVANÉ] navštevuje strednú školu, je odkázaná na vyživovaciú povinnosť svojich rodičov, riadne vyčíslila výdavky v súvislosti so štúdiom, ako aj ďalšie výdavky (zubár, stužková), pričom výška určeného výživného na plnoleté dieťa stanovená súdom prvej inštancie vo výške 180,- € mesačne bola stanovená primerane, s prihliadnutím na výdavky plnoletej, ako aj s prihliadnutím na príjem otca. V tejto súvislosti nie je významné ani tvrdenie otca uvedené v odvolaní, že z daňového priznania za rok 2014 vyplýva, že mal nižší príjem ako deklaroval súd prvej inštancie v rámci svojho rozhodnutia, dôležité podľa názoru odvolacieho súdu je, aký príjem mesačne je schopný vykázať ako podnikateľ v rámci svojej profesie. Otec v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol, že mesačne je schopný zarobil až 1000,- €, respektíve 1.500,- € netto (č. l. 120). Na základe uvedeného výška stanoveného výživného je primeraná aj s prihliadnutím na príjem otca. Matka, samozrejme je taktiež výživou k plnoletej dcére povinná, inak povedané je povinná dcére poskytovať zvyšok potrebného výživného na zabezpečenie jej základných potrieb. Na záver odvolací súd zdôrazňuje, že matka, ani plnoletá dcéra nepreukázali v konaní dôvody hodné osobitného zreteľa, potrebné pre priznanie výživného od 01. 07. 2012 s čím sa stotožnil aj odvolací súd, a preto aj v tejto časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne a právne správny potvrdil.

16. Z hľadiska zákonnej požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na zachovanie práva účastníka na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, na každý argument účastníka nie je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Súd nemusí dať odpoveď

na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov uvádzaných účastníkom konania, čo sa nepochybné v prejednávanej veci stalo (porovnaj napr. m. m. rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25. 9. 2012 vo veci Vojtěchová proti Slovenskej republike /sťažnosť č. 59102/08/, nález Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 14. 9. 2011, č. k. I. ÚS 361/2010-34, rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 17. 6. 2009, sp. zn. 5 M Cdo 8/2008).“

Krajský súd v odôvodnení napadnutého rozsudku vysvetlil svoj procesný postup, t. j. skutočnosť, že o odvolaní sťažovateľa rozhodol bez nariadenia pojednávania. V tejto súvislosti uviedol:

„17. Záverom odvolací súd ešte poznamenáva, že rozhodol bez nariadenia pojednávania dôvodiac ustanovením § 378, § 219 ods. 3 C. s. p. a už vyššie uvedenými dôvodmi. S dôrazom na to, že nedoplňal dokazovanie, a preto prípadne ďalšie tvrdenia prednesené účastníkmi konania na pojednávaní na odvolacom súde už nemohli mať vplyv na iné rozhodnutie odvolacieho súdu. Postačovalo preto preskúmanie veci na základe spisovej dokumentácie, účastníci, predovšetkým odvolateľ, ani nevzniesli žiadny presvedčivý dôkaz potvrdzujúci, že iba ústna časť pojednávania nasledujúca po výmene písomných stanovísk by mohla zaručiť spravodlivé konanie (porovnaj napr. rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva zo dňa 25. 4. 2002, č. 64336/01, vo veci Lino Carlos VARELA ASSALINO proti Portugalsku; porovnaj tiež rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napr. vo veci vedenej pod sp. zn. 5 Cdo 218/2009, 3 Cdo 51/2011, 3 Cdo 186/2012, 7 Cdo 56/2011).“

Ústavný súd pri preskúmaní napadnutého rozsudku krajského súdu vychádzal zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08), pretože konanie súdu prvej inštancie a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok. Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak súdu prvej

inštancie, ako aj odvolacieho), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania (IV. ÚS 350/09).

Ústavný súd preto preskúmal aj napadnutý rozsudok okresného súdu z 10. marca 2016, ktorým tento rozhodol o výške výživného pre sťažovateľa. Okresný súd poukázal na obsah podaní a vyjadrení navrhovateľky, dcéry a sťažovateľa, poukázal na výsledky dokazovania. Ďalej uviedol:

„Po vykonanom dokazovaní súd o návrhu na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k plnoletej [REDAKOVANÉ] rozhodol tak, že s prihliadnutím na skutočnosť, že [REDAKOVANÉ] dňa [REDAKOVANÉ] dovŕšila plnoletosť, určil výživné zo strany otca sumou 180 € mesačne od podania návrhu matkou, keďže matka ani plnoletá [REDAKOVANÉ] žiadnym spôsobom nepreukázali, že sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa na priznanie výživného od 1. 7. 2012 v sume 400 € mesačne.

Pokiaľ ide o výšku výživného pre plnoletú [REDAKOVANÉ] je súd toho názoru, že suma 180 € mesačne od podania návrhu matkou zodpovedá odôvodneným mesačným výdavkom [REDAKOVANÉ], ktorá navštevuje strednú školu a pripravuje sa na maturitnú skúšku a zodpovedá aj možnostiam obidvoch rodičov.

Pri svojom rozhodovaní o výške výživného súd prihliadol na možnosti a schopnosti rodičov [REDAKOVANÉ], pričom podľa daňového priznania mala matka v roku 2013 čiastkový základ dane 1.175,02 € podľa potvrdenia zamestnávateľa [REDAKOVANÉ], v roku 2013 mala matka čiastkový základ dane 437,99 € u zamestnávateľa [REDAKOVANÉ] podľa daňového priznania v roku 2014 mala matka základ dane 2.899,67 €, v roku 2015 má možnosť zarobiť minimálnu mzdu. Podľa daňového priznania v roku 2011 mal otec základ dane 146,40 €, podľa daňového priznania v roku 2012 mal otec základ dane 609,06 €, podľa daňového priznania v roku 2013 mal otec základ dane 453,79 €, podľa daňového priznania v roku 2014 mal otec základ dane 6.662,62 €, podľa vyjadrenia otca v roku 2015 mal možnosť zarobiť 1.000 € – 1.500 € netto mesačne.

Od 4. 3. 2015 do 10. 3. 2016 otcovi vzniklo ročné výživné v sume 1.888,54 € (mal zaplatiť za uvedené obdobie 2.160 € a zaplatil 271,46 €), ktorú sumu súd uložil otcovi ako povinnosť zaplatiť k rukám plnoletej [REDAKOVANÉ] do 30 dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

Riešenie je v súlade s ust. § 160 ods. 1 O. s. p., v súlade s možnosťami otca a v záujme plnoletej [REDAKOVANÉ] na pokrytí jej odôvodnených mesačných výdavkov od 4. 3. 2015.

Vo zvyšku súd návrhy rodičov na úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k plnoletej [REDAKOVANÉ] zamietol, keď mal za preukázané, že v priebehu vykonávaného dokazovania dovŕšila plnoletosť, a pokiaľ ide o navrhovanú výšku výživného 400 € mesačne, keď mal za preukázané, že nie je v možnostiach otca navrhovanú sumu na výživu plnoletej [REDAKOVANÉ] poskytovať.

Súd dáva do pozornosti rodičom, že vyživovacia povinnosť voči deťom je ich prvoradá povinnosť, ktorú si musia plniť kým deti nie sú schopné samé sa živiť a že je to povinnosť rodičov, ktorá má prednosť pred ich všetkými ostatnými osobnými výdavkami.“

Ústavný súd dospel k záveru, že krajský súd v spojení s okresným súdom odôvodnili svoje závery o určení rozsahu vyživovacej povinnosti sťažovateľa primerane, preto právne závery konajúcich súdov nepovažuje za zjavne neodôvodnené. Rovnako tak aplikácia a výklad príslušných ustanovení zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov týmito súdmi rešpektuje zmysel a účel týchto ustanovení, sú logické, preto právne závery krajského súdu v spojení s okresným súdom nie sú arbitrárne.

Pokiaľ ide o námietku otca týkajúcu sa procesného postupu konajúcich súdov – podľa ktorej okresný súd mal po dovŕšení plnoletosti dcéry konanie zastaviť, prípadne nemal akceptovať procesný úkon dcéry v čase jej maloletosti – nebolo možné ju akceptovať. Ústavný súd poukazuje na to, že sťažovateľ v sťažnosti neuvádza, že tieto skutočnosti namietal v konaní pred okresným súdom, prípadne v odvolaní. Z tohto pohľadu je neprípustné, aby sťažovateľ takúto námietku prvýkrát uplatnil až v konaní pred ústavným súdom, preto sa ňou ústavný súd nezaoberal.

Pokiaľ ide o námietku, že okresný súd si mal vyžiadať pred rozhodnutím ďalšie potvrdenie o návšteve školy, táto námietka sa nejaví byť relevantnou. Sťažovateľ nijako neargumentuje, že potvrdenie o návšteve školy jeho dcéry, ktoré priložila navrhovateľka k návrhu, bolo neaktuálne v tom zmysle, že v priebehu konania dcéra napr. zanechala štúdium a podobne. Z tohto pohľadu táto námietka sťažovateľa nie je akceptovateľná.

Pokiaľ ide o námietku sťažovateľa, že výrok napadnutého rozsudku krajského súdu o trovách konania je neurčitý, túto námietku sťažovateľ nijako neodôvodňuje a neuvádza takú argumentáciu, ktorá by naznačovala prípadný ústavne relevantný dosah ním tvrdeného pochybenia v predmetnom výroku.

Ústavný súd takto dospel k záveru, že postup konajúcich súdov v predmetných konaniach a ich rozsudky boli v súlade s procesnými a hmotnými predpismi konania v uvedenej občianskoprávnej veci. Ústavný súd nezistil také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny v spojení s porušením čl. 1 ods. 1 ústavy.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. januára 2018